

Nanga Parbat (8 125 m)

Lokalizácia: Ázia – deviatá najvyššia hora sveta

Krajina: Pakistan - Kašmír

Pohorie: Himaláje – skupina Nanga Parbat

Poloha: 74°35'21" východnej zemepisnej dĺžky
35°14'15" severnej zemepisnej šírky

Prvovýstup: 03. 06. 1953 – Hermann Buhl (rakúsko - nemecká expedícia)
výstup zo severu, cez Strieborné sedlo
1. slovenský výstup: 11. 7. 1971 – Ivan Fiala, Michal Orolin

Názov: **Pakistan 2007**

Účastníci: Peter Hámor, Jozef Kopold, Piotr Morawski

Ciele: Diamírska stena – Kinshoferova cesta, **vrchol 15. 07. 2007 – Peter Hámor, Dodo Kopold, Piotr Morawski**

História:

Nanga Parbat tvorí šesťvrcholový masív: Hlavný vrchol (8 125 m), Južný vrchol (8 042 m), Predvrchol (7 910 m), Severný vrchol (7 861 m), Strieborné zuby (7 597 m) a Juhovýchodný vrchol (7 530 m). Je najzápadnejšou osemtisícovkou Himalájí. Z údolia rieky Indus je hlavný vrchol vzdialený 25 km pri prevýšení 7 000 metrov, čo je najvyššie prevýšenie na Zemi. Jeho juhovýchodná - Rupálska stena vysoká 4 700 metrov je najväčšou stenou na svete. Severná – Rakiotská stena je vysoká 3 300 metrov a západná – Diamírska stena 3 000 metrov. Boj o horu trval 58 rokov a vyžiadal si 31 obetí. V roku 1895 sa ako prvý pokúsil vystúpiť na túto horu Mummery. Spolu s dvoma Gurkhami počas výstupu zahynul. Neskôr sa uskutočnilo veľa pokusov, pričom najväčšia aktivita útokov bola v tridsiatych rokoch. V roku 1932 nemecko – americká expedícia vedená Willim Merklom dosiahla výšku 6 950 metrov. V roku 1934 dosiahla ďalšia Merklova expedícia, tentoraz nemecko – rakúska, výšku 7 850 metrov z rakiotskej strany. Tento výstup si vyžiadala deväť obetí. V roku 1937 sa Nemci vrátili pod vedením Karla Wieneho. Vystúpili iba do výšky 6 185 metrov. Počas výpravy však zahynulo 16 horolezcov. Bauerova predvojnová výprava, ani povojnová expedícia v roku 1950 neboli úspešné. V roku 1953 sa výprava vedená Karlom Herrligkofferom pokúsila o výstup na „horu smrti“ z rakiotskej doliny. Legendárny tirolský horolezec Hermann Buhl prekonal za 17 hodín prevýšenie 1 200 výškových metrov a 3. júna 1953 o 19.00 h dosiahol po sólovýstupe vrchol Nanga Parbatu. Noc prežil postojacky vo výške 8 000 metrov a aj napriek absolútnej vyčerpanosti sa dokázal vrátiť do sveta živých. V šesťdesiatych a sedemdesiatych rokoch usporiadal Karl Herligkoffer ďalších deväť expedícií, pri ktorých sa pokúšal o výstupy na

vrchol novými cestami. 23. júna 1962 vystúpili Anton Kinshofer, Siegfried Löw a Anderl Mannhardt na vrchol obávanou Diamírsku stenou. Bol to iba druhý výstup na Nanga Parbat, Sigi Löw však zostup neprežil. V roku 1970 vystúpili na vrchol Nanga Parbatu bratia Messnerovi prvovýstupom stredom Rupálskej steny. Aj tento výstup sa skončil tragédiou. Günther počas zostupu Diamírskou stenou zahynul v lavíne.

Denník:

20. - 21. 06. 2007

Po tlačovke v Bratislave sme sa všetci (Rudo Bošiak, Maťo Gablik, Peter Hámor, Dodo Kopold, Piotr Morawski a Tóno Suchý) presunuli na letisko do Viedne, kde nás čakali Evka Lopušeková a Boris Michaliček. Trochu čarujeme s batožinami a konečne presun po trase Viedeň – Doha – Islamabad.

21. 06. 2007

Islamabad. Stretnutie s Ghulamom, vybavovanie povolení na ministerstve turistiky, prebalenie carga, príprava na cestu pod Nanga Parbat.

22. 06. 2007

Nákup potravín a príprava na cestu a presun autobusom do Chilas. Dorazila Kinga Baranowska a Roberto „Gory“ Rojo - sme všetci. Presun autobusom do Chilas (12h).

23. 06. 2007

Chilas. Presun autami na začiatok Diamírskoho údolia – Halal Bridge.

24. – 26. 06. 2007

Pochod do základného tábora - BC pod Diamírskou stenou (4 100 m) a stavba tábora. Pracujeme v samostatných skupinách: Kinga s Gorym, Maťo s Rudom a Tónom, Piotr, Dodo a ja a Evka s Borisom.

27. 06. 2007

Založenie 1. tábora - C1 (4 800 m).

28. 06. 2007

Výstup pod Kinshoferovu stenu (5 800 m), zriadenie depa a zostup do BC.

29. – 30. 06. 2007

Oddych v BC.

01. 07. 2007

Poobede výstup do C1.

02. 07. 2007

Výstup a založenie 2. tábora – C2 (6 000 m).

03. 07. 2007

Vynáška depozitu do C2.

04. 07. 2007

Zbalenie tábora C2, výstup a založenie 3. tábora (6 700 m).

05. 07. 2007

Oddych v C3.

06. 07. 2007

Pokus o výstup na vrchol. Vyrážame o 03.00 h. Traverzujeme hlbokým snehom do ľadového kotla Bazhin Cwm a ním pod vrcholovou stenou do žľabu. Za bielymi skalami (7 500 m) sa o 11.00 h otáčame a zostupujeme. Vietor zavial stopy, preto musíme raziť nové. Do C3 sa vraciame o 20.00 h.

07. 07. 2007

Zostup do BC.

08. – 09. 07. 2007

Periódá zlého počasia. Oddych v BC.

10. 07. 2007

Poobede vyrážame do C1.

11. 07. 2007

Výstup z C1 do C3.

12. 07. 2007

Zbalenie C3, výstup na plató a založenie 4. tábora - C4 (7 150 m).

13. – 14. 07. 2007

Sneženie. V stane čakáme na zlepšenie počasia.

15. 07. 2007

O 1.30 h vyrážame na náš druhý „summit push“. V hlbokom snehu traverzujeme do strmého vrcholového žľabu. S Piotrom sa striedame v prešliapavaní stopy. V závetrí pod vrcholom čakáme na Doda, aby sme na vrchol vystúpili spolu. O 13.38 h stojíme na najvyššom bode Nanga Parbatu, vo výške 8 125 m. Počasie nie je ideálne, ale dá sa to vydržať. Robíme pár vrcholových fotografií a rýchlo zostupujeme. V C4 nás o 16.00 h vítajú Kinga a Gory.

16. 07. 2007

Zbalenie C4 a zostup do BC, kde nám kuchár Fida s pomocníkmi a náš LO - Samandar Chan pripravili oslavu (streľba z kalašnikova nesmie chýbať).

17. – 18. 07. 2007

Oddych v BC. Počasie sa zlepšilo a výstupy na vrchol pokračujú. Po Čiľanoch vystúpili na vrchol aj Kinga s Gorrin a Maťo s Tónom. Tešíme sa s nimi.

19. 07. 2007

Zostup z BC do Halal Bridge a presun autami do Chilas. V noci pripravujeme batožinu na cestu do Skardu.

Reportáž:

Hmlistá silueta z ríše sedemhlavých drakov, trpaslíkov a Snehulienok sa zhmotnila v obrovský bielo-modrý múr zo skutočných skál a rovnako skutočného snehu a ľadu. Tvárim sa chladnokrvne, ale toto je skutočne silná káva. Diamírska stena v plnej paráde, aj so svojim hlučným susedom Mazenom. Idem sa ja radšej venovať činnosti, pri ktorej sa hľadá do zeme. Stany nášho základného tábora stavíme na nehimalájsky upokojujúco voňavej moréne Diamírskoho ľadovca. Nebude ľahké opúšťať toto príjemné miesto. Jedinou našou záchranou pred lákavým pohodlím základného tábora je okamžitý útek – samozrejme smerom hore.

Výstup do prvého tábora bol až podozrivo rýchly a bezbolestný. Toto si určite budeme musieť odtrpieť. Rovnováha života je v horách ešte výraznejšia, ako v bezpečí a pohodlí teplého betónu rozmazanej civilizácie. Od skorého rána sa mordujeme s ťažkými batohmi v čoraz strmšom žľabe, vedúcom ku Kinshoferovej stene. Ľadu pribúda, snehu je čoraz menej a nad nami dvestometrová skalná bariéra. Z akého zdroja čerpali energiu a guráž Herligkofferovi chlapi, keď sa v roku 1962 rozhodli preraziť práve tadeto? Prvé snehové vločky nám nežne, ale jednoznačne dávajú najavo, že dnes už vyššie nepôjdeme. V strmom teréne fixujeme naše vaky s vynáškou na staré laná dúfajúc, že sa s nimi o pár dní stretneme. Ľahko strácame ťažko nadobudnuté metre. Silnejúci nečas a vidina teplej večere v pohodlí základného tábora nás ženú dolu žľabom.

Aj keď to znie nanajvýš trúfalo a voči kráľovi vrchov nezdvorilo, sme tu hlavne kvôli aklimatizácii pred výstupom na druhú najvyššiu horu sveta, K2. Táto myšlienka vznikla počas nášho minuloročného výstupu na Broad Peak, keď sme spolu s Piotrom Morawskim prežili

niekoľko dní v jej blízkosti. Ideálnym tvarom, majestátnym vzhľadom a úctyhodnou výškou láka K2 ku sebe horolezcov tak, ako nočné motýle svetlo pouličnej lampy. Nás zaujala málo známa a doposiaľ neprelezaná západná stena. V roku 1992 sa Wojtek Kurtyka, Krzysztof Wielicki a Carlos Buhler pokúsili preliezť logickú líniu v ľavej časti steny, ale zlé podmienky ich prinútili vrátiť sa z výšky 6 800 metrov. Práve ich trasa je naším tohtoročným hlavným cieľom. Piotrek vytrvalo zbieral informácie od svojich poľských kolegov a projekt Pakistan 2007 pomaly kryštalizoval. Definitívne sme sa rozhodli pre kombináciu osemtisícoviek Nanga Parbat a K2 a náš tím sa po vzájomnej dohode rozrástol o tretieho člena. Stal sa ním Dodo Kopold.

Počasiu sa umúdrilo a nám sa skončili sladké chvíle ničnerobenia, keď som so striedavým úspechom dospával posledné hektické dni. Všetci okrem Evky a Borisa, ktorí sa venujú foteniu v okolí základného tábora, sa chystajú hore. Vyrážame až poobede – nemáme sa kam ponáhľať, cesta do C1 trvá necelé tri hodinky. Upravujeme plošinu pod stanom a balíme veci na zajtrajší výstup do C2. Snehu v žľabe trocha pribudlo, nie je to však až také dramatické. Dokonca aj naše depo prežilo. Traverzujeme pod stenu a ukrajujeme prvé metre z najťažšieho úseku tejto výstupovej trasy. Zväzky starých lán a povrazových rebríkov jasne určujú smer. Lezenie v pevnej skale je príjemným spestrením monotónneho výstupu. Klobúk dolu, pán Kinshofer! Vyliezame na snehový hrebienok vo výške asi 6 000 metrov, priamo k stanom druhého tábora. Nielen medzi horolezcami neoblúbená lopatová hra sa končí pomerne rýchlo, postavením nášho vzdušného domčeka. Expozícia je ohromná. Priamo pod svojimi bosými nohami vetrajúcimi sa v otvorenom vchode stanu vidím farebné bodky základného tábora. Zapadajúce slnko robí za celkom pekným pracovným dňom nechutnú romantickú bodku. Ráno je najneprijemnejšou časťou noci. Je jedno, či sa zobudím doma, v hotelovej izbe, alebo v stane niektorého z výškových táborov. Vždy trpím! Trpím až do úplného prebudenia a to môže trvať aj niekoľko hodín. Skladáme zmrznutý stan, balíme batohy a tvárime sa, že nás nemohlo stretnúť nič príjemnejšie, ako dnešná cesta do C3. Číľania v tesnom závese kontrolujú, či je naša stopa v súlade s ich predstavami. Strmé žliabky nás vyvádzajú na snehový pilier. Brodíme sa v hlbokom snehu a iba veľmi pomaly ukrajujeme metre z dnešnej etapy. Vlastne ukrajovali sme. Skúšam šliapanie, prsia i kravla. Bezvýsledne sa hrabem na jednom mieste. Dajte mi pevný bod a pohnem sa. Nedali! Jedinou možnosťou, ako tu nezostať do jesene, je pokúsiť sa pretraverzovať doľava na skalný pilier. Nie je to ideálne, ale aspoň postupujeme. Snehové sedielko je tu určite iba kvôli tomu, aby si mali horolezci kde postaviť stany – tak tomu ja hovorím služby. Sme vo výške 6 700 metrov a ďalej nemá cenu pokračovať. Dlhý traverz do Bazhin Cwm si necháme na zajtra. Stavíme stan a vychutnávame si pohodlie spacákov. Keď komfort, tak poriadny – dnes na večeru máme dokonca čaj s medom, ktorý Dodo našiel v snehovom záveji vedľa nášho stanu. Čo na tom, že je japonský – med je med. Vstávame o druhej a pripravujeme sa na cestu. Dnes chceme vystúpiť čo najvyššie a nenahneval by som sa, ak by to bolo až na vrchol. Pri svetle mesiaca traverzujeme na hranu ľadového kotla Bazhin Cwm. Sneh tu nie je ideálny, ale mohlo to byť aj horšie. Rozvidnelo sa. Prechádzame okolo bielych skál a vstupujeme do vrcholového žľabu. Je strmý a sneh je čoraz horší. Je niečo po jedenástej a my sa vo výške 7 500 metrov definitívne rozhodujeme pre návrat. Na dnes stačilo. V Bazhinskom kotle nás čaká neprijemné prekvapenie. Vietor zavial naše stopy a nás opäť čaká úmorné prešliapávanie stopy. Dodo sa zaťato brodí hlbokým snehom. Nanga Parbat je po Cho Oju a Shisa Pangme jeho treťou tohtoročnou osemtisícovkou a aj dnes odvádza kus dobrej roboty. Do tretieho tábora prichádzame za súmraku. Máme toho dosť a tak hneď zaliezame do spacákov. Ráno nás čaká zostup do základného tábora.

Stihli sme to len tak - tak. Počasie je od nášho návratu do BC veľmi nepríjemné. Na Nanga Parbate a Mazene sa ženia čerti a len podľa veľkosti a frekvencie padajúcich lavín si vieme urobiť obraz o tom, čo sa tam hore deje. Dve samostatne fungujúce skupiny čílskych horolezcov sa nemôžu dohodnúť, kto bude prvým Číľanom na vrchole Nanga Parbatu. Nás však viac zaujíma, kto prvý trafi kartónovú krabicu bambusovým šípom, vystreleným z bambusového luku „made in BC“. Veselí pakistanskí chlapci hrajú futbal s nafúknutou kožou zo zjedenej kozy. Navonok to tu vyzerá ako v pionierskom tábore, ale všetkým je jasné, že ideme do finále.

Cestu do C1 už poznáme dokonale. Naša plošina je v žalostnom stave, preto staviame novú a premiestňujeme na ňu stan. Bude to síce iba na jednu noc, ale chceme sa poriadne vyspať. Ráno vyrážame veľmi zavčasu. Dnes musíme vystúpiť až do C3, lebo inak sme bezdomovci. V C2 sa to zahusťuje. Pribudli stany aj ľudia. My však pokračujeme hlbokým snehom do sedielka, kde vidíme náš stan. Trocha sme sa oň báli, ale nečas prežil bez zranenia. Do večera hráme „Peanut Gallery“ – sledujeme Číľanov, ako sa s obrovskými batohmi na pleciah trápia v našich stopách. Je to oveľa lepšie, ako počítať ovečky. Ráno sa budíme do ničoty. Všade bielo, poletuje sneh a fúka vietor. Ideálne podmienky na výstup do Bazhin Cwm. Balíme zmrznutý stan a s neotrasiteľnou vierou v našu nesmrteľnosť sa púšťame do dlhého traverzu na hranu Cwm-u. Vidíme čoraz menej a bojíme sa čoraz viac. Hlad vie dobre variť a strach dokáže perfektne stavať stany. Stačilo iba pár minút a sme zalezení v teple spacákov. V predsienke hučí varič a takto bude hučať ďalšie dva dni. Sneženie nás vyššie pustiť nechce a cesta do trojky je schodná iba pre drogových závislákov a alkoholikov. Vďaka Allahovi sa počasie umúdrilo skôr, ako sme dojedli naše skromné zásoby „liosifilizátov“. Práve sa narodil pätnásty jún a na severe sa cez hradbu mrakov prelačila prvá hviezda. Vietor mi zatiaľ až tak nevaďí, hlavne že prestalo snežiť. Ignorujem klamlivé svetlo čelovky a v obrovskom ľadovom kotle sa orientujem iba podľa siluety skalnej vrcholovej steny Nangy. Predstava vagónov čerstvého snehu nad našimi hlavami ma ženie dopredu. Svitanie prichádza v pravý čas. Sme na mieste, kde sme sa pri prvom pokuse otáčali a zorientovať sa v labyrinte žľabov a žliabkov nie je jednoduché ani za denného svetla. Dodo nemá svoj deň a tak sme dnes na prešľapávanie hlbokého snehu zostali s Piotrom sami. Chvíľu to dokonca vyzeralo, že Dodo svoj boj s mrazom a únavou prehrá, ale už zase pomaly kráča v našich stopách. Sneh je čoraz horší. Nafúkané dosky vyzerajú hrozivo, ale vrcholová prítlačivosť už začala účinkovať a neviem si predstaviť, čo by nás teraz mohlo zastaviť. V závetrí pod vrcholom čakáme na Doda a o 13.38 h spoločne vystupujeme na vrchol Nanga Parbatu. Kráľ vrchov má dnes dobrú náladu a nádherné výhľady nám nemôže pokaziť ani neprívetivé počasie. V čerstvom vetre robíme pár vrcholových fotografií a rýchlo sa vraciame do lavinózneho bezvetria vrcholového žľabu.

Stany základného tábora, ktoré boli pre nás po niekoľko posledných dní rovnako nedostupné, ako Gagarinovi veľká modrá guľa, sa vynorili za trávnatou morénou. Sú skutočne tak, ako Nader Jan a Samandar Chan, ktorí nám idú naproti s fľašou koly, náhrdelníkmi z čerstvých kvetov a mučivo živým opisom hostiny, ktorú pre nás v základnom tábore pripravil kuchár Fida. Tešia sa s nami a verím že úprimne, lebo expedícia sa pre nich pomaly končí. Nás čaká vyzývavá pyramída K2, ktorá je našim ďalším cieľom.